

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.350 van 5 januari 2018
in de zaak A. 224.075/X-17.086.**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gitte Laenen
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Antwerpsesteenweg 16-18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door :
1. de Vlaamse regering
2. de beroepscommissie voor tuchtzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tussenkomen de partij:

XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 26 december 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van van de beslissing van de beroepscommissie voor tuchtzaken van 15 december 2017 tot vernietiging van de beslissingen van de gemeenteraad van XXXX van 28 september 2017 waarbij wordt overgegaan tot de derde verlenging van de

preventieve schorsing van XXXX en waarbij wordt overgegaan tot de inhouding van salaris ten belope van 40 %.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 28 december 2017 heeft XXXX gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 januari 2018, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jente Wouters, die *loco* advocaat Gitte Laenen verschijnt voor verzoekster, advocaat Veerle Huysman, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Dorien Geeroms, die *loco* advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomst

3. Het verzoek tot tussenkomst van XXXX wordt ingewilligd. Zijn belangen zijn bij de zaak betrokken.

IV. Feiten

4. De tussenkomende partij is gemeentesecretaris van XXXX. Op 16 juni 2016 beslist de gemeenteraad onder verwijzing naar “het lopende strafrechtelijk en tuchtrechtelijk onderzoek” om de tussenkomende partij, op dat moment met ziekteverlof, preventief te schorsen bij hoogdringendheid; de preventieve schorsing “neemt een aanvang op de eerst nuttige werkdag van [de tussenkomende partij] en wordt uitgesproken voor een termijn van vier maanden”. De gemeenteraad besluit op 30 juni 2016 dat de beslissing tot preventieve schorsing bij hoogdringendheid van 16 juni 2016 bevestigd wordt en dat de preventieve schorsing, die wordt uitgesproken voor een termijn van vier maanden, “een aanvang [neemt] op de eerste werkdag dat er effectief door [de tussenkomende partij] kan gewerkt worden”.

Het beroep van de tussenkomende partij tegen de beslissingen van de gemeenteraad van 16 juni 2016 en 30 juni 2016 wordt door de beroepscommissie voor tuchtzaken ongegrond bevonden bij beslissing van 29 november 2016.

Tegen die beslissing van de beroepscommissie stelt de tussenkomende partij bij de Raad van State het annulatieberoep gekend onder nr. A. 221.132/X-16.831.

5. Op 26 januari 2017 besluit de gemeenteraad dat de preventieve schorsing van de tussenkomende partij verlengd wordt en dat de verlenging zal gebeuren met ingang van 3 februari 2017. Ook wordt besloten tot inhouding van salaris ten belope van 40 %.

De beide beslissingen worden op vraag van de tussenkomende partij door de beroepscommissie voor tuchtzaken vernietigd bij besluit van 7 juli 2017. Geoordeeld wordt door de beroepscommissie dat de periode van preventieve schorsing een aanvang nam op de eerste dag na het einde van het ziekteverlof van de gemeentesecretaris en dus maximaal kon lopen tot 31 januari

2017, waardoor de preventieve schorsing met inhouding van salaris “niet tijdig hernieuwd [werd]”.

Die beslissing van de beroepscommissie is het voorwerp van het annulatieberoep van verzoekster gekend onder nr. A. 223.057/X-17.010. Verzoekster stelt er ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen in, die met een arrest nr. 238.901 van 31 juli 2017 is verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid.

6. Op 1 juni 2017 besluit de gemeenteraad tot een tweede verlenging van de preventieve schorsing van de tussenkomende partij en tot inhouding van haar salaris ten belope van 40 %.

Deze beslissingen van 1 juni 2017 worden op verzoek van de tussenkomende partij vernietigd door de beroepscommissie op 27 oktober 2017 omdat de beslissingen van 26 januari 2017 tot verlenging van de preventieve schorsing met salarisinhouding vernietigd werden, waardoor niet meer op wettige wijze een nieuwe verlengingsbeslissing tot preventieve schorsing kan worden opgelegd op grond van dezelfde feiten.

Tegen deze beslissing van de beroepscommissie stelt verzoekster het annulatieberoep gekend onder nr. A. 224.082/X-17.087 in.

7. De gemeenteraad beslist op 28 september 2017 tot een derde verlenging van de preventieve schorsing van de tussenkomende partij en tot inhouding van haar salaris ten belope van 40 %.

De beslissingen worden op verzoek van de tussenkomende partij door de beroepscommissie vernietigd op 15 december 2017. Deze beslissing van de beroepscommissie is het voorwerp van voorliggend beroep.

De beroepscommissie motiveert onder meer dat de beslissingen van de verwerende partij van 26 januari 2017 en 1 juni 2017 vernietigd zijn geworden, waarna zij overweegt:

“De vernietiging van de voornoemde preventieve schorsing met inhouding van salaris had tot gevolg dat deze beslissing uit het rechtsverkeer werd genomen en aldus niet meer bestond. Volgens de gegevens in de verweernota van de tuchtoverheid is er geen schorsing van deze beslissing van de Beroepscommissie en blijft deze beslissing vooralsnog bestaan.

Aldus, als een verlengingsbeslissing vernietigd is, kan niet meer op wettige wijze een nieuwe verlengingsbeslissing tot preventieve schorsing worden opgelegd op grond van dezelfde feiten (Landtsheere M., e.a., de tuchtprocedure in lokale besturen, p. 78, nr. 5.2.5). De vraag of de verlengingsbeslissing tijdig werd opgelegd, is in die optiek niet relevant.

Er is, gelet op dit gegeven, geen reden om een verdere beoordeling te doen.”

V. Schorsingsvoorwaarden

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Voorwaarde van een ernstig middel

Standpunt van verzoekster

9. Verzoekster voert twee middelen aan. Een eerste is afgeleid uit “schending van de artikelen 131 t.e.m. 133 van het gemeentedecreet, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”. Een tweede middel voert de schending aan “van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheids-

en het vertrouwensbeginsel, alsook van het *patere legem quam ipse fecisti*-beginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.

“De enige ‘betwisting’ in het kader van de bestreden beslissing”, zo licht verzoekster toe, “betreft nog steeds de vraag wanneer de preventieve schorsing van de [tussenkomen de partij] een aanvang heeft genomen, teneinde te kunnen bepalen wanneer de termijn van vier maanden inhoudende de maximale duurtijd van de preventieve schorsing verstreken was.”

Vervolgens betoogt verzoekster, in haar eerste middel, uitvoerig dat zij terecht van mening is dat maandag 3 oktober 2016 als aanvangsdatum voor de preventieveschorsingsperiode moet worden beschouwd en dat de verwerende partij “geheel ten onrechte” van oordeel is dat de preventieve schorsing van de tussenkomen de partij een aanvang heeft genomen op zaterdag 1 oktober 2016. De argumentatie ter zake van de verwerende partij zou immers niet “als correct, volledig en afdoende [kunnen] worden beschouwd”.

Volgens het tweede middel is de verwerende partij niet consequent en gaat zij met haar zienswijze “geheel voorbij” aan de argumentatie die zij eerder naar voren schoof, onder meer in haar beslissing van 29 november 2016.

Beoordeling

10. In haar middelen betoogt verzoekster wezenlijk dat de vernietigde gemeenteraadsbeslissingen van 28 september 2017 tot derde verlenging van de preventieve schorsing en tot salarisinhouding tijdig zijn omdat finaal de aanvang van de preventieve schorsing op 3 oktober 2016 te bepalen is.

11. Evenwel verwijt het bestreden besluit de gemeenteraadsbeslissingen van 28 september 2017 niet dat ze te laat zijn genomen. Integendeel wordt de vraag of de verlenging tijdig is opgelegd zelfs

expliciet “niet relevant” genoemd en uitdrukkelijk niet aan een “verdere beoordeling” onderworpen.

12. Als de verwerende partij de beslissingen van de gemeenteraad van 28 september 2017 vernietigt, dan is dat op het eerste gezicht louter omdat de eerdere verlengingsbeslissing van 26 januari 2017, evenals die van 1 juni 2017, vernietigd is, in welk geval, zo overweegt de beroepscommissie, “niet meer op wettige wijze een nieuwe verlengingsbeslissing tot preventieve schorsing [kan] worden opgelegd op grond van dezelfde feiten”.

13. Dat de eerste en tweede verlenging van de preventieve schorsing van de tussenkomen partij op vandaag vernietigd zijn, kan bezwaarlijk betwijfeld worden.

Weliswaar heeft verzoekster tegen de betrokken vernietigingsbesluiten van de beroepscommissie van 7 juli 2017 en 27 oktober 2017 de annulatieberoepen met nr. A. 223.057/X-17.010, respectievelijk nr. A. 224.082/X-17.087 ingesteld, maar over die beroepen is nog geen uitspraak gedaan. Ook zijn deze vernietigingsbesluiten, zoals de verwerende partij in de aangevochten beslissing juist opmerkt, niet geschorst en blijven ze dus “vooralsnog bestaan”.

14. Ten minste in de huidige stand van de procedure lijkt dan ook geconcludeerd te moeten worden dat de middelen niet vermogen de onwettigheid van (de motieven van) de bestreden beslissing aan te tonen. Ze zijn niet ernstig.

Hieruit volgt dat alvast één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing niet vervuld is en dat er reden is de vordering in haar geheel te verwerpen.

VII. Anonimisering

15. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vragen de verwerende en de tussenkomende partij dat bij de publicatie van het arrest de identiteit van de tussenkomende partij niet wordt opgenomen. De tussenkomende partij vraagt dat evenmin de naam van de gemeente wordt bekendgemaakt.

De verzoeken worden ingewilligd.

BESLISSING

1. Het verzoek van XXXX tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een aan de verwerende partij verschuldigde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt noch de identiteit van de tussenkomende partij, noch die van de verzoekende partij bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf januari 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust